

3. З. Д. Дерех, Ілюстровані Правила дорожнього руху України : навчальний посібник , восьме видання , перероблене та доповнене / З. Д. Дерех , Ю. Є. Заворицький. – К. : Арії, 2022. – сторінка 3, 28-30, 50-53

4. Законопроект № 3023 про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення безпеки окремих категорій учасників дорожнього руху (користувачів персонального легкого електротранспорту , велосипедистів та пішоходів) URL: <https://www.kmu.gov.ua/bills/proekt-zakonu-pro-vnesennya-zmin-do-deyakikh-zakonodavchikh-aktiv-shchodo-vdoskonalennya-regulyuvannya-vidnosin-u-sferi-zabezpechennya-bezpeki-okremikh-kategoriy-uchasnikiv-dorozhnogo-rukhu>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-36>

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Динник Ірина Петрівна

*кандидат наук з державного управління,
старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування
Державного торговельно-економічного університету
м. Київ, Україна*

Сівер Андрій Валерійович

*студент IV курсу факультету економіки, менеджменту та психології
Державного торговельно-економічного університету
м. Київ, Україна*

Якість медичної допомоги це комплексна система, що базується на ряді принципів, що описують ефективність, економічність, адекватність, своєчасність, зручність процесу медичного обслуговування населення (пацієнта) на рівні сучасних науково-технічних досягнень [1].

Підвищення якості медичної допомоги в Україні є одним із найактуальніших питань, про що йдеться в концепції управління якістю у сфері охорони здоров'я України. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, під час взаємодії лікар-пацієнт слід враховувати чотири складові якості медичної допомоги: кваліфікацію лікаря, оптимальне використання ресурсів, ризик для пацієнта та задоволеність пацієнта отриманою допомогою. Підвищення ефективності управління в закладах охорони здоров'я є одним із найважливіших факторів підвищення якості,

культури та доступності медичної допомоги. Конкуренція потенційних споживачів медичних послуг визначає необхідність надання спеціальних послуг та гарантій щодо їхньої якості [1].

Сучасні знання та наукові досягнення потребують постійного кваліфікаційного росту медичного персоналу. Згідно з наказом № 446 від 22.02.19 Міністерства охорони здоров'я України (далі – МОЗ) про порядок проведення атестації лікарів, кожен лікар повинен набрати для атестації 50 балів безперервного професійного розвитку, відвідуючи семінари, конференції, майстер-класи та інші медичні заходи. Таким чином у лютому 2019 року Кабінет Міністрів України вніс новий додаток до Закону відносно безперервного професійного розвитку. З 2023 року цей додаток посилює вимоги до отримання сертифіката. Кожний захід закінчується тестуванням де лікар повинен набрати не менше 75% правильних відповідей. Всі сертифікати відправляються для контролю до Центру тестування МОЗ, який і встановлює кількість балів за кожну конференцію або майстер-клас. Комісія з надання кваліфікаційної категорії в кожній області зможе перевірити дійсність сертифіката, чи зареєстрован він у Центрі тестування МОЗ і скільки там балів [2].

Найгостріші організаційні та економічні питання розвитку сучасної медицини явно недосліджені в епоху, коли якість медичної допомоги є головною конкурентною перевагою. Наразі не існує науково розробленої комплексної системи управління якістю медичної допомоги, яка б охоплювала всі аспекти медичної допомоги, яка застосовувалася б на практиці та мала відчутний вплив. Ці обставини роблять актуальним створення, впровадження та підтримку медичних закладів.

Усе вищезазначене свідчить про необхідність створення теоретико-методологічної основи розробки, функціонування та забезпечення систем управління якістю в медичних закладах відповідно до вимог міжнародних стандартів. Створення наукової бази з цього питання, безсумнівно, допоможе в аналізі, розвитку та поширенні передового світового досвіду управління якістю.

Таким чином, у відповідь на зазначені вище недоліки необхідно вжити таких важливих заходів для підвищення ефективності існуючої національної системи охорони здоров'я [3]:

- забезпечити якість та підвищити можливості надання медичних послуг населенню, запровадивши систему оцінки якості медичних послуг, що надаються кінцевим споживачам;
- у контексті формування нової кадрової політики та стратегічного планування в медико-медичній сфері підвищити рівень підготовки медичного персоналу, диференціювати розміри заробітної плати та посилити реалізацію соціального забезпечення;

– створювати умови для розвитку підприємництва та добросовісної конкуренції між медичними закладами різної форми власності, а також для розвитку соціального партнерства між державними та приватними медичними представниками та допускати їх участь у соціальних проєктах.

Література:

1. Чорний В. В. Удосконалення системи управління якістю надання медичних послуг (на прикладі КНП «Шаргородська ЦРЛ», м. Шаргород): дипломна робота, 2020 р., 119 с. С. 6-7.

2. Деякі питання безперервного професійного розвитку лікарів : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 22.02.2019 р. № 446. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0293-19#Text>

3. Левицька О. О. Проблеми вітчизняної системи охорони здоров'я в сучасних соціально-економічних умовах. *Проблеми та перспективи розвитку економіки і підприємництва та комп'ютерних технологій в Україні* : зб. тез за матеріалами VIII наук.-техніч. Конф. наук.-пед. працівників, 26-31 березня 2012 року / Національний університет "Львівська політехніка", Інститут підприємництва та перспективних технологій. Львів, 2012. С. 36–38.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-37>

СУЧАСНА ПРАВОВА ДЕРЖАВА: ЦІННІСТЬ І ВЛАСТИВОСТІ ЇЇ КОНСТИТУЦІЇ

Дмитрук Ірина Миколаївна

кандидатка юридичних наук,

доцентка кафедри морського та господарського права

Національного університету кораблебудування імені адмірала Макарова

м. Миколаїв, Україна

На початку третього тисячоліття сучасні світові події спонукають задуматися над визначенням «права держава». Поява нових наукових досліджень, активний розвиток технологій, виникнення незвіданих викликів перед людством змінюють структурування правових відносин, установлюючи особливе місце для країни в цивілізаційних процесах.

Відповідно до новітніх тенденцій, будь-яка держава вже не вважає свою роль основною чи базовою. Її ключові функції нині спрямовуються до надання відповідних послуг, піднесення комфортності життя громадян,